

SKORSTEINS- SÓPARIN!

Reinsan av skorsteinum
og roykrørum
Søla og uppsetan av:

- ✓ Reinsilúkum
- ✓ Roykhattum
- ✓ Fugla-ristum
- ✓ Isokern

Skorsteinssóparin
ynskir øllum
eina góða
Sundalagsstevnu

Telefon
22456
86458

BOSCH TILBOÐ ^{vikuna} út!

Heilt upp til 20% av vanl. útsøluþrísí
upp á vaskimaskinur

WFF 2400 Softline

400–1200 snún./min.
Bert 57 dB(A)
Spariprogramm
Timaraknott – kann innstillast
heilt upp til 19 tímar

Fyrr 10.525

NÚ
8.421

WFF 1400 Softline

600–1200 snún./min.
60 dB(A)
Trinleyst hitaval
Automatisk spariskipan

Fyrr 9.286

NÚ
7.429

EL-HÚSIÐ Saltangará
Tlf. 47770

Hendrik Joensen er óforur frásøgumaður. Her sigur hann frá søgum um tiltikna Martinus við Ósábakka í Kollafirði.
Mynd: Jens Kristian Vang

Martinus á bukkkuna saman við forsetanum

Tað var ein rár hending, at Martinus á Ósábakka ikki kundi siga frá onkrum tilburði, sær hevði verið fyri. Hendrik Joensen minnst nógvar av søgum hansara

GRÆKARIS DJURHUUS
MAGNUSSEN

inus aftur í túninum í Kollafirði. Og søgurnar trutu ikki.

Sundalagsstevnan stendur fyri framman. Longu í morgin byrja fyrstu tiltøkini í Kollafirði.

Vit sita inni í hugnaligu stovuni hjá Hendrikki og Vilhelmini Joensen á Mørk í Kollafirði. Vit hava leitað Hendrik upp, tí hann er tiltikin frásøgumaður. Veit mangan søguna úr Kollafirði, og um kollfirðingar, sum fyri langari tíð síðani eru farnir fólðum frá. Ein teirra var Martinus, Martinus við Ósánnu.

Martinus var ættaður úr Kollafirði. Hann var ógiftur. Í mong harrans ár sigldi og ferðaðist hann úti í tí stóru verð. Í tjúgu ár hoyrdi ongin frá honum, og fólk hildu hann vera deyðan. Tí varð hann uppkallaður.

Men bráðliga stóð Mart-

Skipari uttan pappír
Martinus við Ósábakka doyði sum gamal maður í 1940. Men Hendrik Joensen minnst hann væl. Sum smádrongur var hann mangan inni á gólvinum hjá Martinusi. Og har lá væl fyri hjá Martinusi at siga frá.

Hendrik Joensen minnst millum annað søguna hjá Martinusi, tá hesin gjordist skipari – uttan pappír. Tí stuttleika skal nevast, at flestu søgurnar hjá Martinusi snúðu seg um Martinus sjálfan. Ikki so lítið sjálv-ironiskur mundi hann vera. – Sært tú, cinaferð var Martinus staddur í London. Har kom hann saman við eini skiparacinkju, ella „kapteineinkju“, sum Martinus plægi at siga. Martinus

og skiparacinkjan gjordust so mikið væl, at einkjan gav Martinusi skiparapappírini hjá mannum. Og so fór Martinus at útvega sær skiparacinkjan.

– Tað var so skjótt, at hann hevði fingið kjas sum skipari við einum stórum dampara. Pappírini hevði hann jú, helt reiðaravirkið. Men veruleikin var tann, at Martinus hevði ikki ánið av nökum, sum hevði við „brúnna“ at gera. Og av tí, at hann ikki tordi at syrgja fyri nökum, tá skipið skuldi fara úr havnini í London, legðist hann bráðliga við lítlum krími. So slapp hann undan at standa við røðrið ta lötuna, sigur Hendrik Joensen frá.

Komur út á víðopið hav, gjordist upp aftur verri. Nú gjordist hann rættiliga sjúk.

framhald á næstu síðu